

A Széphalom Alapítvány önkénteseinek és
munkatársainak tavaszi közösségi és lelkinapja
2022. április 12-13.

Vác



MINISZTERELNÖKSÉG



BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásával.

Kedves Önkéntesünk!

E*z a tanév más mint a többi... De lassan talán már azt is megszokjuk, hogy minden tanév más, mint a többi. Évről évre új helyzetekkel, új kihívásokkal és új lehetőségekkel találjuk szemben magunkat. A sok változás mellett szükségünk van az állandóság megélésére, a régi hagyományok ápolására is, ilyen ez a tavaszi elvonulás is.*

Az elvonulás fő témája a gyerekek- és önmagunk védelme. Az tud "jól vigyázni" a rábízottakra, aki önmagára is képes "jól vigyázni". Ezekhez a témákhoz szeretnénk segítséget adni ezzel a füzettel, a szerdai előadással, valamint minden egyéb programmal (imádság, gyónási lehetőség, teaház), melyek a kapcsolódás lehetőségét szeretnénk megteremteni az Úristenhez, és általa önmagunkhoz és egymáshoz.

Fogadjátok szeretettel ezt az elvonulást, bízunk benne, hogy feltöltődésekre és megerősödésekre fog szolgálni!

Vigyázzunk magunkra, vigyázzunk egymásra!

Szeretettel:

a Széphalom Alapítvány

PROGRAMTERV

Indulás: április 12-én kedden 14.00-kor külön busszal
Visszaindulás: április 13-án szerdán 16.00-kor
Helyszín: Althann Vendégház és Konferencia Központ
Vác, Budapesti főút 5–7.

2022. ÁPRILIS 12. KEDD

15.00 Érkezés Vácra, a szállás elfoglalása
16.00 Közös dolgaink – gyermekvédelem
18.00 Vacsora
20.00 Taizéi imaóra
21.00 Teaház, játék

2022. ÁPRILIS 13. SZERDA

7.00 Szentmise a piarista templomban (fakultatív)
8.00 Reggeli, előtte ima
9.00 Fekete Ágnes előadása a belső szabadságról a média uralta világban
11.45 Kiscsoportos beszélgetés
12.30 Ebéd
13.30 Ima az osztályokért
15.00 Indulás haza



Fekete
Ágnes

Református lelkész, a Képmás magazin szerzője. Több, mint 20 évig szerkesztette a református műsorokat a Kossuth Rádióban. Írásai elérhetőek a csendember.hu oldalon.

Ha az alapok megrendülnek..

„Ég és föld elmúlnak, de az én igéim soha el nem múlnak.” (Mk 13,31)

Mostanában sokszor érezzük azt, hogy az alapvető struktúrák megrendülnek. Egy olyan hajóban érzem magam, amelyiknek már nem tartja az árbocát semmi. A vitorlák elernyedtek, úgy dülöngélünk, ahogyan a hullámok kívánják. Mert nem az a baj, hogy hazugságokat hallunk, azzal szembe lehet fordulni. Nem az a baj, hogy bántanak, azt meg lehet bocsátani. Nem az a baj, hogy elvesznek dolgokat, mert azt is vissza lehet kapni, hanem hogy nem tudjuk mi a miénk és mi nem, és a hazugságot igazmondásnak mondják. „Amikor az alapok megrendülnek, mit cselekedhet az igaz?” (Zsoltárok 11, 14.)

Vannak olyan idők, amikor minden szó szétmállik, mint a régi vászon. Dietrich Bonhoeffer a világháború alatt érezte azt, hogy itt egy olyan nagy bűn kavarog és füstöl

tele mindent, amiből nem lehet kimaradnia. Hiába szeretne egy szigetre elmenekülni, az is valahogyan bűnné lesz. Minden szétmállott. És akkor érti meg az Igét, hogy “Krisztus bűnné lett értünk”. A bűnt nem úgy tette semmissé, hogy kiszállt belőle, hogy angyalként végigröpült a világ fölött, hanem bűnné lett érettünk. Maga a bűn lett Ő. Úgy döntött e felismerés után, hogy részt vesz a Hitler elleni fegyveres merényletben. Nem mondta soha, hogy ez egy helyes tett volt. Nem festette fehérre önmagát, mint annyian tették ezt a történelemben, hanem azt értette meg, hogy amikor minden bűnné lesz, akkor senki sem tarthatja magát tisztán. Ez az ő esetében egy szélsőséges válasz volt egy szélsőséges diktatúrában. Az földindulás volt.

Jézus azt mondja, hogy lesz idő, amikor az egek meginognak. Azt sejtjük vagy tudjuk, hogy milyen az, amikor meginog a föld. De az egek hogyan tudnak inogni? Ez valamiféle szellemi megingást jelenthet.

Annyiszor hallottam már hiteltelenül és giccsesen azt a mondatot, amit a zsoltáros válaszol erre az életérzésre, mégsem tudok más mondani: Istenhez menekülök. Nem a hegyekre, nem az erődökbe, hanem az Úrhoz. Mert nem a tenger hulláma tart meg minket, hanem csak a tengert is tartó Isten tenyere.

A kérdés persze nyitva marad. Mit cselekedjen az igaz? Nem tudjuk. De az biztos, hogy legalább jót kérdeztünk és jó helyen!

És ha jó helyen vagyunk, akkor elindulhatunk minden ingás között is egy vertikális utazásra Isten felé. Minket erre a belső utazásra hívnak itt a földön.

Forrás: csendember.hu Vasárnapi gondolatok - 2021-12-29

Fáj

Fekete Ágnes jegyzete

Nem tagadom, jó érzés, hogy valami elindult. Mégis, sokszor azt látom, az emberek inkább visszahúzódnak csigaházaikba, és a mélyben nem hisznek az egységben. Nincs előttük az a vízió, hogy Krisztus népe egy.

Legutóbb misén jártam – mert szeretek el-elmenni a katolikus testvérekhez –, és valahogyan elfogott a sírás. Hiszem, hogy a könnyeknek van egyfajta transzszub-sztan-ciájuk. Átváltoznak és átváltoztatnak. Ha merjük engedni, hogy fájjon az, ami van, ha hiányzik a testvér, ha hiányzik a közös asztal, akkor Krisztus valamiképpen megjelenik bennünk. Úgy vagyunk az életben, hogy amikor valami fáj,

akkor általában teljes erőnkkel elkezdünk dolgozni azon, hogy kizárjuk a fájdalmakat. Erre a különböző felekezetek azt a megoldást szokták választani, hogy pontosítják a demarkációs vonalakat. Eddig tart az én területem, itt én vagyok kompetens, az pedig a tiéd. Így kevésbé fáj a különbség. Így nem bántjuk meg egymást. Félelmetes apátia uralkodott el a nyugati keresztyénségen. Mintha nem mi lennénk azok, akik hiteltelenné váltunk. Mintha idegen betolakodók okoznák azt, hogy a keresztyénség lejáratja magát. Mintha nem mi pöffeszkednénk ebben a nyugati jólétben. Mintha nem mi szakítottuk volna szét ezt a világot akarnokságunkkal, pénzéhségünkkel. Mintha nem itt hiányoznának a próféták és a tanítók. Mintha nem mi lennénk megalkuvók, kishitűek, akik elhiszik, hogy alapvetően azért mégiscsak jó ez a világ úgy, ahogy van. Kicsit összevesztünk, igaz. Meg aztán nem szeretjük túlságosan egymást, de azért legalább már nem szidjuk a másikat!

A tékozló példázatának fiait testesítjük meg. Azt hiszem, pontosan leír minket a két fiú esete: mert ott vannak a tékozlók, ezek talán mi vagyunk, protestánsok. Szeretünk a szív hangjára figyelni. Hiszünk a megtérés erejében. Mi amolyan „mindent vagy semmit” emberek vagyunk. Nehezen fogjuk fel a rend fontosságát. Nehezen értjük a tradíciókat. Idegen tőlünk, hogy annak is van értéke, ha valaki éveken át otthon kapál, és semmilyen nagy, felforgató dolog nem történik az életében. A katolikus vagy akár az ortodox egyház pedig jól beleillik az idős testvér ruhájába. Ő nem érti, hogyan lehet feláldozni a szokásokat a pillanatnyi érzésért, a hazatérés öröméért. Az idősebb testvér a legjobb szándék mellett is jobban tudja, hogy mi a szabály, a törvény. Ismeri a kitaposott ösvény értékét. Az öcs mindig is lenézésként éli meg a báty mondatait. Úgy látja, nem engedi őt közel, nem tud másként viszonyulni hozzá, mint hogy beleszóljon az életébe, parancsolgasson neki. Miért tudja ezt a bátyja mindig jobban? Miért neki kell megmondania a „tutit”? Hány és hány testvérpárt látunk, amelyek naponta játsszák ezeket a játszmákat! De a példázatból pontosan kiolvasható, hogy Jézus szomorúan néz mindkét tékozló fiúra. Ne értsük félre: valójában ezek a gyerekek vagy együtt buknak, vagy együtt állnak! Az Atya nem akar egyikkel sem külön-külön örülni.

A történet végén pedig ott marad az óriási felkiáltójel: vajon részt vesz-e mindkét testvér a vacsorán? Vajon fontosabb-e az a lakoma, mint kisdéd vitatko--zásaik? Ezekben a migráns időkben még a sors is odakiáltja nekünk: meddig húzzátok-nyúzzátok Krisztus köpönyegét? Krisztusnak egyetlen egyháza van. Ő együtt hív minket, mindannyiunkat. Nyissuk már ki a szívünket, valahogy úgy, ahogyan Ferenc pápa kinyitotta a római székesegyház kapuját! Hogy őt idézzem: felfedezhetjük az irgalmasság mélységét, amely mindenkit befogad.

Forrás: Új Ember - 2016. január 20.

Részletek a Katolikus Pedagógiai Intézet gyermekvédelmi szakmai anyagából

Szerző: Csókay László gyermekvédelmi szakember, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanára

A gyermekvédelem kulcsfogalma: a veszélyeztetettség

Nyilvánvalóan egy gyermek szempontjából az optimális élethelyzetet az jelenti, ha saját, vérszerinti családjában nevelkedik, és körülményei minden szempontból alkalmasak arra, hogy egészséges testi, értelmi, érzelmi, erkölcsi fejlődését szolgálják, képességei kibontakozhassanak, biztosítva legyen számára a biztonságot nyújtó állandóság.

Tudjuk ugyanakkor, hogy ez messze nem minden gyermek számára adott, és így egészségesfejlődésük lehetősége veszélybe kerül. A gyermekvédelmi törvény 5. §-a határozza meg a veszélyeztetettség fogalmát. E szerint „A veszélyeztetettség olyan – a gyermek vagy másszemély által tanúsított – magatartás, mulasztás vagy körülmény következtében kialakult állapot, amely a gyermek testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődését gátolja vagy akadályozza.” A definícióból következik, hogy egy gyermek adott esetben saját maga is veszélyeztetheti saját egészséges fejlődését: gondoljunk csak arra az esetre, amikor egy gyermek rendszeresen elcsavarog az iskolából vagy nem megy be, és ezzel kockáztatja az egészséges értelmi fejlődését, vagy éppen rossz társaságban tölti az idejét, drogot használ, és ezzel súlyosan károsítja testi, érzelmi, erkölcsi fejlődését.

A veszélyeztető körülmények egy része egyértelműen meghatározható, mondhatjuk objektív tényező: ilyen a nyilvánvaló nélkülözés, az éhezés, a lakhatás hiánya. Ezekben az esetekben a gyermekvédelmi rendszernek egyértelműen lépnie kell, nem lehet kérdéses a gyermek veszélyeztetett helyzete. Más részüket történelmi-társadalmi kontextusban kell vizsgálnunk. Ezekben az esetekben a társadalom értékítéletein, és ezek jogszabályokban rögzített formáján múlik, hogy egy adott időben mit tekintünk veszélyeztető körülménynek, magatartásnak vagy éppen mulasztásnak. Minden korszak társadalma, jogrendszere „megkonstruálja”, hogy az adott korszakban mit tekint gyermekvédelmi problémának, a gyermekek szempontjából kritikusnak, veszélyeztetőnek – és mikor tartja szükségesnek a beavatkozást. Ezt nevezzük a gyermekvédelem konstrukcionista megközelítésének.

Elég, ha nyilvánvaló példaként a fizikai bántalmazásra, mint nevelési módszerre emlékezünk: nem túl régen, de nagyon sok családban még ma is megengedhető eszköznek tartották/tartják a szülők a gyermek megütését, megverését – ugyanakkor ez ma már a közvélekedés egyre nagyobb része számára, de Gyvt. szerint sem megengedhető, sőt súlyos esetben a gyermek családból való kiemeléséhez, esetleg büntetőeljárás megindításához is vezethet.

A veszélyeztetettség forrásai

A veszélyeztetettség nagyon ritkán vezethető vissza egyetlen okra: sokkal inkább jellemző a multifaktoriális jelleg – tehát az a helyzet, hogy több tényező egyidejű jelenléte váltja ki a gyermek veszélyeztetetté válását. A másik fontos szempont, amit a veszélyeztetettség vizsgálatakor szem előtt kell tartanunk, az ökológiai szemlélet – amely azt vallja, hogy sosem csak a gyermeket önmagában kell vizsgálnunk, hanem abban a környezetben, ahol él, ahonnan őt a különböző hatások érik, és amellyel folyamatos interakcióban van. E tekintetben a gyermek környezetének része nem csak a család, a rokonság, hanem az óvoda-iskola, a barátok, osztálytársak, vagy éppen a sportegyesület, a cserkészcsapat, egy hobbikör. Ezek mindegyike hatással van a gyermekekre, egymás pozitív vagy negatív hatásait éppúgy felerősíthetik, mint ahogy ellensúlyozhatják is.

Hagyományosan a gyermek legközvetlenebb környezetét, a családot tekintjük a legtipikusabb veszélyeztető forrásnak – részben joggal, hiszen a gyermeket itt érik kezdetektől a legmeghatározóbb hatások, itt vannak a legerősebb érzelmi kapcsolatok, és sok éven át itt tölt a gyermek legtöbb időt. A családi háttérű veszélyeztetettség egyik meghatározó tényezője a család szociális helyzete, így a szegénység, a rossz lakás- és életkörülmények. Ugyanakkor számos más összetevő is eredményezheti a gyermek veszélyeztetettségét, így a teljesség igénye nélkül említve a szülők különböző mentális zavarait; a családon belüli helytelen nevelési elveket (következetlenség, testi fenytés nevelési eszközként való alkalmazása; megfelelő nevelési módszerek hiánya); a gyermekkel szembeni negatív érzelmeket, attitűdöket (elfogadás hiánya, túlzott elvárások a gyermekkel szemben, empátia hiánya, ridegség); az anya-gyermek kapcsolat zavarait; a családon belüli egészségügyi problémákat. Ugyancsak itt említhetjük meg a veszélyeztetettség olyan új formáit, mint a jóléti veszélyeztetettséget – amikor az anyagi igények maximális kielégítettsége mellett a gyermek érzelmi szükségletei, kapcsolatigényei maradnak kielégítetlenek, és ezek okozzák a különböző magatartási problémákat vagy a gyermek elfordulását a családtól. Mindezek együttesen okozzák az egészséges érzelmi, erkölcsi fejlődés sérülését, akkor

is, ha fizikai értelemben esetleg nincs is mindig veszélyeztetve a gyermek, sőt a kívülálló számára a család „minden gyanú felett állónak” tűnik.

A családon belüli veszélyeztetés alapvető formái a bántalmazás és az elhanyagolás. Bántalmazásról akkor beszélünk, ha a szülő valamilyen aktív magatartással okoz fájdalmat, sérülést a gyermeknek – és itt megint nem csak a fizikai bántalmazást értjük ez alatt, hanem az érzelmi, verbális bántalmazást épp úgy, mint a szexuális bántalmazást vagy a kizsákmányolás különböző formáit. Elhanyagolásról akkor van szó, ha a szülő elmulasztja a gyermek valamilyen alapvető szükségletének kielégítését, legyen szó fizikai, egészségügyi, értelmi vagy éppen érzelmi szükségletről. A bántalmazásról, elhanyagolásról háttéranyagunk más fejezeteiben fogunk szólni, így itt ennél részletesebben nem tárgyaljuk ezeket a kérdéseket.

Említendő azonban, hogy a családi eredetű veszélyeztetésen kívül a gyermekek önmaguk is lehetnek a veszélyeztetettség forrásai. Különösen serdülő korban jelennek meg olyan magatartásformák, amelyek veszélyeztetik a fiatal egészséges fejlődését. Említhetjük itt a tanulással kapcsolatos kötelezettségek elhanyagolását, az igazolatlan hiányzások felszaporodását, amik az értelmi fejlődést veszélyeztetik és hosszú távon is súlyos hatásai lehetnek a fiatal életére, a továbbtanulás, szakmaszerzés és majd a munka világába való bekapcsolódás akadályozásán keresztül. A szerhasználat, a negatív kortárs-kapcsolatok az egészséges személyiségfejlődést torzíthatják, az érzelmi és erkölcsi fejlődést egyaránt károsíthatják.

Végezetül szólni kell azokról a társadalmi eredetű tényezőkről is, amelyeket ma még nem minden esetben érzékel veszélyeztetőként a társadalom (nem „konstruálta” meg őket, mint gyermekvédelmi problémákat), noha egyre inkább érezhetőek a fiatalok fejlődésére gyakorolt negatív hatásaik. Ebbe a körbe sorolhatjuk a családon kívüli felnőttvilágból jövő hatásokat, csábításokat, az online világ függőséget okozó, személyiségtorzító hatásait, a médiából jövő, feszültségeket keltő, nem egyszer súlyos szorongásokat okozó hatásokat, az agresszió korlátozás nélküli képeit. Nem feledkezhetünk meg az intézmények veszélyeztető hatásairól sem, amelyekre rendszerabúzként tekinthetünk: amikor a gyermek védelmére, támogatására hivatott rendszer diszfunkcionális működése jelent veszélyt a gyermekekre. Ide tartoznak azok az esetek, amikor az óvoda, iskola nem jelzi időben, hogy valamilyen problémát lát egy gyermeknél, családnál; de előfordul az is, hogy a gyermekjóléti-gyermekevédelmi rendszer nem lép időben vagy megfelelően akkor, amikor megkapja a jelzést az iskolától. Mindkét esetben súlyosan sérülhet a gyermek érdeke – hiszen nem kapja meg azt a segítséget, amelyre joga és szüksége volna.

Rendszerszemléletű megközelítés a gyermekvédelemben

A rendszerszemléletű megközelítésmód alapelve, hogy egy rendszer minőségileg mást, többet jelent, mint az egyes alkotóelemek egyszerű összessége, és a rendszer alkotórészei kölcsönösen függő kapcsolatban állnak egymással. Érvényes ez már magára a gyermekre és közvetlen környezetére, a családra is. Ha csak magából a gyermekből indulunk ki, az ő viselkedését, a megfigyelhető tüneteket vizsgáljuk, akkor általában nem juthatunk el az okokig, amik többnyire a családban, mint rendszerben rejlenek. Egy példával megvilágítva: ha pusztán regisztráljuk egy tanulónál, hogy figyelmetlenné válik, romlik a teljesítménye, hiányoznak a feladatai, és ezt rosszabb jegyekkel, figyelmeztetésekkel honoráljuk, akkor túl sokat nem tettünk a változás érdekében. Ha gyermekvédelmi szemlélet mentén megpróbálunk mélyebben utánanézni a változásoknak, a gyermekkel beszélgetve kiderülhet, hogy az otthoni családi rendszerben vannak bajok, a szülők például válófélben vannak, és így mindjárt magyarázatot kaphatunk a változásokra, és az okok ismeretében érdemben tudunk segíteni is. Ugyanez a helyzet a jelzőrendszeri tagok esetében is: ha az előbbi esetben csak az iskola próbálkozik a segítséggel, korrepetálással vagy a gyermek mentorálásával, de nem vonja be a gyermekjóléti szolgálat szociális szakemberét a családgondozás, vagy jobb híján a válási mediáció érdekében; környékbeli sportegyesületet edzőjét, szabadidős civil szervezet vagy helyi cserkészcsapat vezetőjét, hogy a gyermek számára feszültséget levezető foglalatosságot keressenek, akkor sokkal kevesebb lehetőséget tud adni az érintett gyermek számára problémái kezeléséhez, megoldásához.

A rendszerszemlélet lényege tehát a gyermekvédelemben is az, hogy a kritikus helyzeteket és azok kezelési lehetőségeit az egész rendszerre vonatkoztatva igyekszik értelmezni és megoldási lehetőségeket is a kapcsolatokon keresztül, azok összefüggéseiben vizsgálja. Mindez azt jelenti, hogy a gyermekvédelem egy nyitott rendszerként működik. Kölcsönös és folyamatos kapcsolatban áll környezetével, nem szigetelődhet el attól. Többek között ezt is szolgálják a különböző jelzőrendszeri találkozások-tanácskozások, ahol nem csak intézményi, hanem személyes, emberi-szakmai kapcsolatok is kialakulnak a gyermekvédelem különböző területein dolgozók között. Ez teszi majd lehetővé, hogy adott esetben egy-egy konkrét gyermek ügyében felhívják egymást telefonon, sürgősséget kérjenek (és kapjanak) egy halasztást nehezen tűrő ügyben, vagy könnyebben rákérdezzenek, hogy mi történt a rendőrségen egy bejelentett bántalmazási eset kivizsgálása ügyében.

Természetesen ennek nem csak „házon kívül”, de az óvodán, iskolán belül is érvényesülnie kell. Nem egyedül a gyermekvédelmi felelős jelenti az óvodai, iskolai

gyermekvédelmet, hanem intézményen belül is hálózatként kell működni, amelynek tagja mindenki, akiknek fontos információja, tapasztalata van egy gyermekről: a pedagógusok, az iskolai védőnő, a fejlesztő pedagógus, sőt, előfordul, hogy valamelyik technikai dolgozó az, akihez egy problémás, az osztálykeretbe nehezen vagy sehogyan sem beilleszkedő gyermek bizalommal van.

A gyermekvédelmi feladatok ellátásának jellegéből következik, hogy munkánk végzése mindig személyek közötti kapcsolatokon keresztül történik. És ez nem csak a szülőkkel, gyermekekkel való foglalkozást tekintve van így, hanem saját kollegáinkra, vagy más segítő intézmények, szolgálatoknál dolgozó munkatársakra is érvényes. Ha kényelmesség, sértettség, presztizs szempontok, féltékenység, a kompetenciahatárok merev értelmezése vagy bármilyen egyéb személyes ok miatt nem tudunk együttműködni más kollegákkal, akkor ennek gyermekvédelmi működésünk eredményessége látja kárát, és szenvedő alanyai azok a gyermekek lesznek, akik emiatt csak késve vagy egyáltalán nem jutnak hozzá a szükséges segítséghez.

Ezért nagyon fontos, hogy a gyermekvédelmi munka tervezésekor komoly hangsúlyt kapjon az óvodán és iskolán belüli kapcsolatok rögzítése épp úgy, mint az intézmények közti együttműködés fontossága és feladatai, valamint az együttműködési készségek, képességek fejlesztése képzésekkel, tréningekkel.

A nyitott rendszer jellemzői közé tartozik, hogy visszacsatolási lehetőségekkel rendelkezik, tehát visszajelzéseket kap működéséről és ezek alapján korrigálhatja saját működését. A gyermekvédelemben ezt is biztosíthatja a jelzőrendszer, ha megfelelően élünk vele. Konkrét gyermek esetében a jelzés megtétele után fontos, hogy a gyermekjóléti szolgálat tájékoztassa a jelzést adót arról, hogy mi történt a gyermekkel, indokolt volt-e a jelzés, van-e valamilyen probléma a jelzéssel kapcsolatban – pl. nem történt-e túl későn vagy nem maradt-e ki valamilyen fontos körülmény említése. Ha netán ez a visszajelzés elmarad, akkor indokolt, hogy a jelző erre rákérdezzen, részben azért, hogy nehogy elsikkadjon a jelzés, részben pedig azért, mert így információt és megerősítést kap saját tevékenységéről, arról, hogy mi az, amin esetleg változtatnia kell.

A különböző szakmai tanácskozások is visszaigazolhatják az intézményben folyó gyermekvédelmi munka eredményességét, jelezhetnek olyan pontokat, ahol változtatásra van szükség – tehát módot adnak az önkorrekciónak és arra, hogy az intézmény reálisan értékelje saját munkáját – legalábbis a gyermekvédelem szempontjából. Ennek alapján lehet majd rendszeresen, a gyermekvédelmi startégiában foglaltak szerint a gyermekvédelmi helyzetértékelést elkészíteni, és a

fejlesztendő területeket, a szükséges erőforrásokat (szakmai tudás fejlesztése, hiányzó szakemberek, pénz) megjelölni.

A nyitottan működő rendszer sajátossága az is, hogy a különböző hatásokra, kihívásokra differenciált válaszokat tud adni. Egy gyermek problémái sokszor különböző téren is kihívások elé állítják az intézményt: meg kell küzdeni viselkedési problémáival, ki kell találni tanulási megsegítésének módjait, lehetőségeit, kezelni kell az együttműködni nem tudó, nem akaró szülőket, és nem egyszer a probléma megoldása érdekében nagyon hatékonyan és erőszakosan fellépő szülői közösséget is. Ehhez házon belül is különböző eszközökre, konkrétan a helyzet kezelésére képes és alkalmas munkatársakra, de nem egyszer külső segítségre is szükség van.

Ehhez megint jó, ha számíthatunk egy hálózatra, amelynek tagjaival már van kapcsolatunk, és akik kölcsönösségi alapon szintén számíthatnak a támogatásunkra. Ismét egy példa: ha egy vagy több fiatalról derül ki a droggal való érintettség, könnyebben tudunk drogprevenciós programot indítani és/vagy őket minél hamarabb a drogambulanciára eljuttatni, ha a hálózati együttműködés során már konkrét kapcsolataink, telefonszámaink vannak, mint ha akkor kezdünk utánanézni, érdeklődni, hogy vajon ki tudna ebben a helyzetben valami tanácsot adni. Tehát nem nekünk kell megoldani a problémát, felkészülni a gyakorlati drogprevencióra, hanem a kapcsolati hálóban ismerjük azokat tagokat, akik a konkrét helyzetben differenciált segítséget tudnak majd adni.

Ahogy azt a korábbiakban írtuk, a kapcsolati háló tagjainak egy részét nevesíti is a Gyvt. mint jelzőrendszeri tagokat. Rajtuk kívül azonban számos olyan szervezet van, amelyekkel a köznevelési intézménynek érdemes a kapcsolatot tartani, megismertetni velük saját gyermekvédelmi elképzeléseit, és azt, hogy miben számítana a közreműködésükre.

Természetesen ennek kétoldalú folyamatnak kell lenni, tehát az óvoda, iskola is felajánlhatja azokat az erőforrásait, eszközeit, amelyekkel adott esetben segítheti a másik intézmény, szervezet célkitűzéseinek megvalósítását, feladatellátását. Ez a kölcsönösség alapozhatja meg, hogy a helyi, települési gyermekvédelmi rendszer valóban egy komplex közösségi tevékenység lesz, és az adott gyermekek segítésén túl a helyi közösség épülését is szolgálja.

Az alábbiakban a teljesség igénye nélkül sorolunk néhány olyan konkrét szervezetet, amelyekkel az együttműködés lehetőségeit az intézményi helyzetértékelés során érdemes felmérni, és a gyermekvédelmi stratégiába beépíteni. Ebben a felsorolásban

nem említjük külön a családsegítő és gyermekjóléti szolgálatot, amellyel az együttműködés nem választható, hanem kötelező jellegű.

- különböző fenntartójú társintézmények (bölcsődék, óvodák, iskolák)
- pedagógiai szakszolgálat
- települési önkormányzat érintett testületei
- rendőrség bűnmegelőzéssel foglalkozó részlege, munkatársa
- gyermek házi orvosok
- védőnők
- tankerületi kirendeltség
- gyermekek átmeneti otthona, családok átmeneti otthona
- helyi civil szervezetek (szabadidős programokkal, hátrányos helyzetű csoportokkal
- foglalkozók jöhetnek szóba első sorban)
- nem politikai ifjúsági szervezetek (pl. cserkészek)
- sportegyesületek
- szenvedélybetegekkel foglalkozó szervezetek, drogambulanciák, drogcentrumok
- gyermek- és ifjúságpszichiátriák
- gyámhivatal

Adatvédelem és adatkezelés

Nem egyszer tapasztalható, hogy mind a köznevelési intézmény, mind a gyermekjóléti szervezet részéről aggályok fogalmazódnak meg azzal kapcsolatban, hogy milyen adatokat lehet gyűjteni és továbbítani a gyermekekről, mit jelent a titoktartási kötelezettség, és kikkel szemben áll ez egyáltalán fenn. Sokszor előfordul, hogy a jelzőrendszeri tagok éppen erre a titoktartási kötelezettségre hivatkozva mulasztják el a jelzés megtételét.

A gyermekvédelmi törvény egyértelműen kötelezi a veszélyeztetettséget észlelőt, hogy jelezze ezt a gyermekjóléti szolgálatnál, központnál, és kifejezett felhatalmazást ad a jelzőrendszeri tagok számára az adatkezelésre és -továbbításra.¹⁸ A jelzőrendszeri tagokat, közreműködőket csak az adatkezelésre nem jogosult harmadik személyekkel szemben köti a titoktartási kötelezettség. Ebből a szempontból például egy tantestületnek azok a tagjai is harmadik személynek számítanak, akik nem foglalkoznak közvetlenül az érintett gyermekkel, de különösen jogosulatlanok az iskolába járó/az osztályban tanuló többi gyermek szülei is. A gyermekek, családok ügyében a jelzőrendszeri tagok közötti (pl. óvoda és iskola között vagy védőnő és iskola között) kommunikáció ugyancsak nem minősül jogosulatlan adatkezelésnek,

adattovábbításnak vagy nyilvánosságra hozásnak. Természetesen az adattovábbítás – magyarul a jelzés – megtételekor, akár írásban, akár szóban történik ez, ügyelni kell az adatbiztonságra, vagyis arra, hogy illetéktelen személy ne szerezzen ezekről tudomást. Ezért is szükséges, hogy a gyermekvédelemmel kapcsolatos feladatokat ellátó kollégának zárható szekrény, optimális esetben külön helyiség, telefon álljon rendelkezésére, és a gyermekvédelmi ügyeket, beszélgetéseket is diszkréten, fültanúk nélkül intézhesse.

Általános elv, hogy az adatok kezeléséhez az érintettnek (ebben az esetben a gyermeknek) ill. 16 évesnél fiatalabb gyermek esetében a szülőnek, törvényes képviselőnek hozzá kell járulnia. Ez alól kivételt jelent természetesen, ha a gyermeket éppen attól a személytől kell megvédeni, akitől elvileg a hozzájárulást meg kellene szerezni. Ilyen esetben, pl. a szülő általi veszélyeztetéskor, értelemszerűen nem szükséges a szülő beleegyezése a jelzés megtételéhez.

Mindennek az az elvi alapja, hogy ha a gyermeknek az élethez, emberi méltósághoz való alapvető joga sérül, akkor nincs olyan jog, alkotmányos érték, amely ezt háttérbe szoríthatná.

A gyermekvédelmi protokoll

A gyermekvédelmi stratégiával ellentétben az intézmény gyermekvédelmi protokollja egy konkrét eljárásrendet fogalmaz meg, amely a gyermekvédelmi stratégiára épülve fogalmazza meg, hogy kinek, mikor, milyen feladatai vannak, milyenek az eljárások, hogyan oszlanak meg a felelősségek, mik a határidők stb.

Miért szükséges a protokoll?

- Röviden összefoglalja a gyakorlati gyermekvédelmi tevékenység szempontjából lényeges információkat
- Vezérfonalat ad a tevékenységet végzők számára ahhoz, hogy mit kell csinálni, mi az, ami számonkérhető, ellenőrizhető
- Ellenőrzések során egy mérce, amihez viszonyítható a tevékenység eredményessége, az esetleges mulasztások
- Fejlesztések során kiindulópont a helyzetértékeléshez, tervezéshez
- A szervezet többi munkatársa számára is elérhető, megismerhető; a belső együttműködés feltétele és segítője
- Külső együttműködő szervezetek számára átláthatóvá, megismerhetővé teszi az intézmény gyermekvédelmi működését
- Mi az, amit megítélésünk szerint a gyermekvédelmi protokollnak feltétlenül tartalmaznia kell?

- Ki az, aki a gyermekvédelmi tevékenység felelőse, gazdája az intézményben
- Gyermekvédelmi felelős, gyermekvédelmi team, a gyermekvédelmi munkát támogató egyéb kollegák
- A gyermekvédelmi team működésének rendszere
- Mi a feladata gyermekvédelmi probléma vagy annak gyanúja esetén az osztályban tanító pedagógusoknak és az osztályfőnököknek
- Mi az iskolán belüli jelzés rendszere, ki kinek jelez
- Milyen formában történik az intézményen belüli jelzés, szükséges-e írásos dokumentálás vagy sem, ki kapja a jelzést: gyermekvédelmi felelős, gyermekvédelmi team tagja, intézményvezető
- Ki dönt arról és milyen határidővel, hogy az iskolán belül milyen segítséget kapjon a gyermek, esetleg a család
- Milyen visszajelzést kap a problémát jelző pedagógus, osztályfőnök arról, hogy mi történik a gyermekkel
- Iskolán belüli esetmegbeszélést ki kezdeményezhet, ki hívja össze és mi az esetmegbeszélés rendje
- ➤ Ki a felelős az igazolatlan hiányzások esetében a szülők, a gyermekjóléti szolgálat és a szabálysértési hatóság felé teendő jelzésért
- Ki dönt arról, hogy szükséges-e jelzést tenni a gyermekjóléti szolgálat, esetleg valamelyik hatóság felé
- Ki készíti el ebben az esetben a jelzőlapot, ki továbbítja azt és ki lesz az adott esetben a kontaktszemély a gyermekjóléti felé
- Ki dönt arról, hogy ki vesz részt a gyermekjóléti szolgálat által szervezett esetmegbeszéléseken és egyéb szakmai rendezvényeken
- Ki képviselheti az intézményt a gyermekjóléti megbeszéléseken, tanácskozásokon
- Ki vezeti és gyermekvédelmi szempontból ki értékeli az olyan nyilvántartásokat, mint pl. az igazolatlan hiányzások, a HH és HHH gyermekek, a veszélyeztetettek, a korai iskolaelhagyás kockázatának kitettek, a védelembe vett gyermekek stb.adatai
- Ki, milyen rend szerint tájékoztatja a gyermekeket, a szülőket az iskolai gyermekvédelem rendszeréről, a gyermekvédelemért felelős munkatárs(ak) elérhetőségétől
- Ki a felelős a gyermekvédelmi statisztikák elkészítéséért
- Mi a rendje a pedagógiai vélemény elkészítésének, ha erre külső szervezettől érkezik felkérés
- Gyermekek érintő fegyelmi ügyben a gyermekvédelmi felelős bevonásának rendje, szabályai

- Családlátogatás esetében milyen rend szerint vesz ebben részt a gyermekvédelmi felelős/gyermekevédelmi team tagja

A fenti szempontokon kívül természetesen nagyon sok mindenre kitérhet még az intézményi gyermekvédelmi protokoll, ez az adott óvoda, iskola, kollégium testületétől, a gyermekvédelmi stratégiától függ. A lényeg mindig az, hogy világos és egyértelmű szabályozás szülessen arról, hogy milyen munkamegosztásban, milyen kötelezettségekkel, felelősséggel végzik a gyermekvédelmi munkát az intézmény munkatársai annak érdekében, hogy egyetlen gyermek esete se sikkadjon el, és minden gyermek időben megkapja azt a segítséget, amire szüksége van.

Kapcsolódó jogszabályok:

A nemzeti köznevelésről szóló 2011.CXC. törvény

69. § (2) A nevelési-oktatási intézmény vezetője felel

f) a gyermek- és ifjúságvédelmi feladatok megszervezéséért és ellátásáért, a gyermekvédelmi jelzőrendszernek a köznevelési intézményhez kapcsolódó feladatai koordinálásáért,

62. § (1) A pedagógus alapvető feladata a rábízott gyermekek, tanulók nevelése, oktatása, óvodában a gyermekek Óvodai nevelés országos alapprogramja szerinti nevelése, iskolában a kerettantervben előírt törzsanyag átadása, elsajátításának ellenőrzése, sajátos nevelési igényű tanuló esetén az egyéni fejlesztési tervben foglaltak figyelembevételével. Ezzel összefüggésben kötelessége különösen, hogy

g) a gyermek testi-lelki egészségének fejlesztése és megóvása érdekében tegyen meg minden lehetséges erőfeszítést: felvilágosít

42. § (1) A pedagógust, a nevelő és oktató munkát közvetlenül segítő alkalmazottat, továbbá azt, aki közreműködik a gyermek, tanuló felügyeletének az ellátásában, hivatásánál fogva harmadik személyekkel szemben titoktartási kötelezettség terheli. (...) A titoktartási kötelezettség nem terjed ki a nevelőtestület tagjainak egymás közti, valamint a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjaival történő, a tanuló fejlődésével összefüggő megbeszélésre.

Lelki tükör - felkészülés a gyónásra

Előzetes meggondolások

1. Hogy a gyónást, mint fölösleges terhet, vagy mint szabadulást éled meg, az nagy mértékben függ attól, hogy a hogyan készül fel rá. Ezért az alábbiakban szeretnénk egy két szempontot adni a felkészüléshez. A keresztény ember számára fontos, hogy időről időre felülvizsgálja merre tart az élete, és szükség esetén irányt változtasson. Az egyházi év bizonyos szakaszai (nagyböjt, advent), egyes programok (lelkigyakorlat) vagy az élet nagy eseményei (házasságkötés, gyermek keresztelese, első áldozása) kézenfekvő alkalmat kínálnak ehhez.

2. Sokan azt mondják: „nincs mit meggyónnom”. Az itt következő felkészülési gondolatok azon alapulnak, hogy nem magamat vizsgálom, hanem megkérem Istent: „vizsgáld meg Te engem, mutasd meg, milyennek látod az életemet!” Ha csak a saját szemüvegemen keresztül ítélem meg magam, igen könnyen helytelen képet fogok látni.

3. A felkészülésre szánj egy órát (a következő három lépésre 20-20 percet). Maradj egészen egyedül Istennel, ahol sem csengő sem telefon nem fog zavarni. Ez alatt az idő alatt ne hallgass zenét sem. Ülj le egy üres asztalhoz, és végy magadhoz egy teljes bibliát, de legalább egy Újszövetséget. Legyen kéznél papír és ceruza is.

Első lépés - Ne feledd el jótéteményeid! Légy hálás, mert az bizalmat szül.

1. Kezdetnek olvasd, illetve imádkozd el a 103. Zsoltárt! Lassan, nyugodtan imádkozz, hogy a szíved is hallja, amit olvasol. Állj meg azoknál a mondatoknál, amelyek megérintenek.

2. Végy egy darab papírt és írd a tetejére: „Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd el jótéteményeid!” (Zsolt 103,2)

3. Kérd az Urat, hogy mutasson meg neked mindent, ahol az elmúlt időben (utolsó gyónásod óta) jó irányban változtatott téged.

4. Ezeket a felismeréseket írd fel a papírra, lehetőleg minél konkrétabban.

5. Olvasd közben újra meg újra a 103. Zsoltárt (lásd alább), különösen azokat a helyeket, amelyek jobban megérintettek.

6. Adj hálát Istennek, minden egyes dologért, ahol pozitív változást tapasztaltál. Adj hálát azokért az emberekért is, akik ebben segítettek és melletted voltak.

7. A hála által erősödik a bizalmad. Könnyebben elhiszed, hogy Isten az életednek azokat a területeit is meg tudja változtatni, ahol most még sötétség van.

Második lépés - Megbocsátja minden bűnödét Itt a bűneidről van szó.

1. Bár a bűneidről van szó mégse gondolj a rájuk ebben a második részben, hanem azt gondold végig. Hogy mennyire szeret az Isten. Engedd, hogy az Isten szeretete egész mélyen megérintse és átitassa a szívedet. Ha az ablakpárkány foltos, azt a leginkább

akkor látjuk, amikor besüt a nap. Egy ének hangzik valahogy így: „Az Isten szeretete olyan, mint a napsugár”

2. Végez egy újabb papírt, és a tetejére írd fel: „Vizsgáld meg Istenem és ismerd meg szívemet, tégy próbára és ismerd meg utaimat, lásd, vajon a gonoszok útján járok-e, és vezess az örökkévalóság útján engem” (Zsolt 139,23-24) A szívedről, a gondolataidról, az utadról, az életed alakulásáról van szó.

3. A következő 20 percben olvasd el újra meg újra a tékozló fiú történetét (Lk 15,11-32). Figyelj az apára, hogyan viselkedik a fiaival. Isten ugyanígy szeret téged!

4. Imádkozd közben többször: „Vizsgáld meg Istenem”, és kérd Őt, hogy tényleg vizsgáljon meg.

5. Írj föl minden bűnt egész konkrétan, amelyet Isten megmutat neked, még a legkisebbeket, legjelentéktelenebbnek tőnőket is!

6. A 20 perc végén írd az oldal végére Isten ígéretét: „Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket és megtisztítson minket minden gonoszságtól” (1Jn 1,9)

7. Ha az életedet Isten fényében látod, talán szégyen vagy megtörtség vesz erőt rajtad. Ez jól van így hiszen Isten „a töredelmes és alázatos szívet nem veti meg” (Zsolt 51,19 Iz 57,15) Isten szeret téged mindenek ellenére!

Harmadik lépés - Minden sebedet meggyógyítja

A lelki sérüléseidről van szó.

1. Vannak lelki sérüléseid, amelyeket mások okoztak, de olyanok is, amelyeket magadnak köszönhetsz. Ezek a sérülések a legkisebb gyermekkorba is visszanyúlhatnak, de még ma is azonnal vérezni kezdenek, ha valaki ezeket a sebzett pontokat megérinti. Sokszor egy ilyen lelki seb az oka annak, ha bizonyos helyzetekben helytelenül viselkedsz, pedig harcolsz ellene.

2. Az Úr nemcsak meg akarja bocsátani a bűneidet, hanem meg akar gyógyítani minden sérültséget, ezeket a lelki sebeket is.

3. Olvasd el: 1Sám 1,1-20. Az Isten megengedte, hogy Annának ne legyen gyermeke. Újra meg újra megalázza őt Fehenna, mindig a legszentebb pillanatokban, amikor a család az áldozatát az oltárra viszi. A 10. Versben ezt olvassuk: „keseredett volt a szíve” Anna kiönti a szívét Istennek és Ő meggyógyítja. A 18. Versben ezt olvasod: „Azzal elment az asszony a maga útjára. Evett, és az arca többé bánatosra nem változott.”

4. Kérd Istent, hogy mutassa meg ezeket a sebeidet. Ha felfedezel ilyeneket, írd fel őket egy papírra.

5. Olvasd el közben még egyszer a 103. Zsoltárt, időzz el azoknál a verseknél, amelyek segítenek abban, hogy tekintetedet a szerető és gyógyító Isten felé fordítsd.

Negyedik lépés - Megvallottam neked a bűneimet...

Megvallásról van szó...

1. A pszichológusok szerint amit nem mondunk ki, az nem fog meggyógyulni. A 32. Zsoltár így fejezi ki ez a tapasztalatot: „Boldog, akinek gonoszsága bocsánatot nyert, és akiknek bűne el van takarva. Boldog az, akinek az Úr nem tudja be vétkét, s akinek lelkében nincsen csalárdság. Amíg hallgattam, csontjaim megöregedtek, s egész nap jajgattam. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, ellankadt erőm, mint a nyár hevében. Megvallottam előtted bűnömet, gonoszságomat el nem rejtettem. Elhatároztam: »Megvallom magam ellen hűtlenségemet az Úrnak.« És te vétkem gonoszságát megbocsátottad.”
2. A gyónásban öntsd ki bátran a szívedet Istennek a hálában, bűneid megvallásában és a gyógyulás kérésében. A felkészülés minden pontjára térj ki a beszélgetésben. Nyugodtan magaddal viheted a jegyzeteidet is, amiket készítettél.
3. A gyóntatód Krisztusra irányítja figyelmedet, aki a te bűneidért is meghalt a kereszten és végső szava ez volt: „Beteljesedett!” Istentől kapott hatalmánál fogva feloldoz téged a bűneid alól, és megjelöl a megbocsátás pecsétjével. Hálát ad veled Istennek, akinek irgalmassága nagyobb minden bűnünkénél. Végül imádkozni fog veled gyógyulásért.
4. Fogadd Isten megbocsátó szeretetét. Ezt a leginkább azáltal teheted, ha hálát adsz azért, hogy megbocsátott neked. A köszönet azt jelenti: elfogadom a bocsánatot.
5. Kérd, hogy Isten mutassa meg neked, ha jóvá tehetsz valamit. Ezt lehetőleg tedd meg azonnal! Az ószövetségi részeket itt a szöveg végén közöljük arra az esetre, ha nem lenne kéznél teljes Biblia.

103.zsoltár: Dávidtól.

Áldjad, lelkem, az Urat, s egész bensőm az ő szent nevét.

Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el jótéteményeit.

Ő megbocsátja minden gonoszságodat, ő meggyógyítja minden betegségedet;

Ő megóvja életed a pusztulástól, ő irgalommal és kegyelemmel koronáz meg téged.

Ő kielégíti javaival kívánságodat: mint a sasé, visszatér ifjúságod.

Igaz dolgokat cselekszik az Úr, és igazságot szolgáltat minden elnyomottnak.

Megismertette Mózással útjait, Izrael fiaival cselekedeteit.

Irgalmas és könyörületes az Úr, hosszan tűrő és nagyirgalmú.

Nem tartja meg haragját mindenvégig és nem fenyeget örökké.

Nem bűneink szerint bánt velünk, és nem fizetett meg nekünk gonoszságainkért.

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy az ő irgalma azok számára, akik őt félik.

Amilyen messze van kelet a nyugattól, olyan messzire veti tőlünk gonoszságainkat.

Mint ahogy az atya könyörül fiain, úgy könyörül az Úr azokon, akik őt félik.

Mert ő ismeri létrejöttünket, és megemlékezik arról, hogy porból vagyunk.

Olyan az ember élete, mint a fű: kivirul, mint a mező virága,

de ráfúj a szél, és nincs többé, s a helyét sem ismerik.

De az Úr kegyelme öröktől fogva és örökké kíséri azokat, akik őt félik, s igazsága azok unokáit,

akik megtartják szövetségét, és gondosan teljesítik parancsolatait.

*Az Úr az égben állította fel trónusát, és királysága mindenben uralkodik.
Áldjátok az Urat, angyalai mind, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek szavát, mihelyt
parancsának hangját meghalljátok.
Áldjátok az Urat, seregei mind, szolgálói, akik akaratát megteszitek.
Áldjátok az Urat, művei mind, mindenütt, ahol uralkodik. Áldjad lelkem az Urat!*

A töredelmes lélek áldozat Istennek, a töredelmes, alázatos szívet, Isten, nem veted meg.
Zsolt 51,19

*Mert így szól a Fölséges és Magasztos, aki az örökkévalóságban lakik, és akinek Szent a neve:
»Magasságban és szentségben lakom, de a megtört és alázatos lelkűvel is ott vagyok, hogy
életet adjak az alázatosak lelkének, és éltessem a megtörtek szívét.*
Iz 57,15

*Volt egy Ramátaim-Szófímból, Efraim hegységéről való ember, akit Elkánának hívtak.
Jerohámnak volt a fia, aki Eliúnak volt a fia, aki Tóhunak volt a fia, aki az efraimi Szúfnak volt
a fia. Két felesége volt, az egyiket Annának, a másikat Fenennának hívták. Fenennának
voltak gyermekei, Annának viszont nem voltak gyermekei. Ez az ember minden évben
felment városából Silóba, hogy imádkozzon, és áldozatot mutasson be a Seregek Urának. Ott
Héli két fia, Ofni és Fineesz volt az Úr papja. Egyszer aztán, amikor feljött a nap, Elkána leölte
áldozatát, és adott belőle egy-egy részt Fenennának, a feleségének, és Fenenna valamennyi
fiának és lányának. Annának azonban szomorúan adta oda az egy részt, mert Annát szerette,
de az ő méhét az Úr bezárta. Ezért a vetélytársnője bosszantotta is sokat, és bántotta, sőt azt
is a szemére vetette, hogy az Úr bezárta a méhét. Ezt tette vele, és így ingerelte őt
esztendőről-esztendőre, valahányszor eljött az idő, és felmentek az Úr templomába. Így ő
csak sírt, és nem nyúlt az ételhez. Elkána, a férje megkérdezte tőle: »Anna, miért sírsz, miért
nem eszel, és miért kesereg szíved? Nem érek-e én neked tíz fiúnál többet?« Miután ettek és
ittak Silóban, Anna felkelt, és amíg Héli pap az Úr templomának ajtófélfájánál a székében
üldögélt, Anna keseredett szívvel imádkozott az Úrhoz, és nagyon sírt. Fogadalmat is tett, és
ezt mondta: »Seregeknek Ura, ha letekintesz és meglátod szolgálód nyomorúságát, ha
megemlékezel rólam, nem feledkezel el szolgálódról, és fiúmagzatot adsz szolgálódnak,
akkor az Úrnak adom őt élete valamennyi napján, és borotva nem éri a fejét.« Történt pedig,
hogy amíg ő imádkozott az Úr előtt sokáig, Héli egyre figyelte a száját. Mivel Anna csak a
szívében beszélt, és csak az ajka mozgott, a szava pedig egyáltalán nem hallatszott, Héli azt
gondolta róla, hogy részeg. Meg is kérdezte tőle: »Meddig leszel részeg? Menj, emészd meg
egy kissé a bort, amitől elkábultál!« Anna azt felelte: »Nem, uram! Nagyon szerencsétlen
asszony vagyok én, sem bort, sem más részegítő italt nem ittam, csak a lelkemet öntöttem ki
az Úr színe előtt. Ne tartsd szolgálodat Béliál lányai közül valónak, mert bánatom és
szomorúságom sokasága miatt szóltam mindeddig.« Héli erre azt mondta neki: »Menj
békével, és Izrael Istene teljesítse kérésedet, amelyet hozzá intéztél.« Anna így válaszolt:
»Bárcsak kegyelmet találna szolgálód a szemedben!« Azzal elment az asszony a maga útjára.
Evett, és az arca többé bánatosra nem változott. Reggel aztán felkeltek, imádkoztak az Úr
előtt, aztán visszatértek, és elmentek házukba, Ramátába. Amikor aztán Elkána megismerte
Annát, a feleségét, az Úr megemlékezett róla, és történt napok múltával, hogy Anna fogant
és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert az Úrtól kérte őt.*

1Sám 1,1-20